

Пиво з абрикосів

I.

Коли з дівчиною знайомиться доволі себелюбивий і на кілька (на сімку) років старший молодий чоловік, - з дівчиною, яка сподобалася з першого ж погляду, коли звернула увагу і під час взаємного поклику наговорили багато одвертих речей, і це по ночах, до ранку, а потім розійшлися, ще двічі зустрівшись і кожен по кілька спроб одне одному зателефонувавши, - що може бути тут цікавим? Запитання виразне, але дурне. Після подібного фіналу напрошується рішуче одна відповідь - цікаве це знайомство тим, що воно так і не переросло в сердечні стосунки: будь-як, з поганим чи хорошим винятком. Тому відчуваєш, як у голові вибудовується і поглибується, мов електричний розряд, ще один нейронний ланцюжок.

Що викликало розлуку? Ніщо. Розійшлися після того, як торкнувся неголеною щокою її щоки, а вона, продовжуючи те м'яко і більш сміливо, пригубила його вуста, відповідаючи людяніше, зовсім не так, як сподівався або мовчки просив. Тому вдруге теж цмокнув її у щоку. За тим: "Я прийду. Я обов'язково прийду", - і пішла. А в історії поразок та перемог двох статей рахунок зрівнявся; певно, один на один, або мільйон на мільйон.

2.

Восьмого жовтня, я, Матвій Воргуль, та мій товариш Іван Гацкевич вийдвали до Луцька.

Буває, що впоратися з емоціями на залізничному воїзі важко. До самовпевненості додаються певні пережитки, пов'язані з подорожками: *от-от* когось зустрінеш, *от-от / вже* поза домівкою, може, з кимось розминувся. Непокоїть застереження, жаль – і від того, що не стрів, і від оглядистого неспокою, що розіхавшись, так з людиною і не побачився.

Але жалю не було. Фестиваль, конкурс чи відбірковий тур, для мене це не мало значення. Ми, як гурт "Мала земля", нічого не вдієш, збиралися "злабати" кілька своїх шедеврів наче на прощання, – якби я у таке не хотів вірити.

Шоста ранку, благодатна, тиха свіжість перед мандрівкою на краечок раю. Стриманість і стихія свободи, до якої у чоловіка назбиралося стільки сили, надій і бажання. Нарешті! Я сприймав не дорогу, а мету, – і час, відкладений для фестивалю авторської пісні, – тверезо розуміючи, що друзів на ньому, вірніше у нашій з Гацкевичом музіці, об'єднуватиме лише сама музика. Та ще Гацкевич. Збереться кілька десятків егоїстів і кожен буде на своїй хвилі, більш за нас обдарований або ні. Тільки випивка та дах над головою і зможе їх... нас згуртувати. Особисті симпатії, стосунки – те зараз було

другорядним, – Гацкевич стояв на рівненському пероні і розважливо відпускав вішки минулого. Десь порожнеча, а десять передень невідомо чого. На плечах – гітари позиченні з музшколи, у якій я завгоспом. Словом, як вибито на порожняках: перед завантаженням відчинити два розвантажувальні люки. Між іншим, наш потяг прибував до платформи так званого ковельського парку, і на його каботажних вагонах писало щось на зразок "Змій Горинич". Сіли в другий від голови: білий, з какао згустками, ламінований салон, столики, м'які сидіння, підголовники. Рушили – і почалося.

Ще на передмісті, на городі біля колії, мужик в рукавичках розкидав з відра якісь темні кульки. Гівна чи торфу? Потім, на перехіді у Шпанові, коли потяг сповільнено йшов до зупинки, я глипнув на будку нужника. Крізь його вузеньку шибку не могла вистрибнути попелista пташина. Бідолаху хтось необачно закрив. Таке враження, наче від міста до 245-го кілометра їдеш не у бік кордону, а назад до Рівного. Особливо воно наростає, коли на цьому довгому відтинку наближаєшся до Рогачова. Але опісля, тільки-но потяг рушає з наступного, 246-го, як одразу ж, полегшення не втримуєш – відпускає, – і робиш влевнене прискорення. Розумієш, що звільнівся і котиш все-таки до Ковеля, і то якнайшвидше. За вікном вже жовкнуть трави. Отак минуло

літчеко. Нині загребки... Біля хімічного комбінату, які живуть у лісі", - молодиця вказала на даленію-одразу від насипу залізниці, стелився величезний чий цуманський обрій. Він в окулярах, сірі очі, вона русява, з молочною шкірою підборіддя. - "Чого? У вигон, - "Воля", - луки, зарінки, чагарі, а за ними селі живуту!" - "Ні. Є ж такі, що у лісі". - "Ну". - "А прикметне видовище. Над заплавою випинається пагорб. Коли навесні ішав у цьому ж напрямку, - це там, як вовки нападуть?" - "Ще, може, скажеш - зоране плато було жовто-синім. Угорі небо. Грунт бегемоті?"! - "Ну! Жирафи". - "Ага, сафарі".
на сонці підсох до кольору серпневої стерні і жовтів глинаю... А зараз якась пазелень.

На зупинках читали різні надписи: "Бандера живий! Yo!"; "Наташа+хтось=кохання"; "В дупі ви були - лайно ви бачили"; "Юля+Юра+Юра"; "Pepsi-Kolya".

Час од часу чувся такий повіль, немов потяг вступив котками у лайно, і через крок-другий мусиш винюхувати усі тонкощі тої необачності. Попереду лежали старші чоловіки. Сільські обличчя і брудно-бронзові вдяганки. З Одеси чи з Києва? Адже в Польщі зараз криза, надто ж на півночі. Згадав про ковельських жінок-спиртовозів, які переправляли наших через кордон, даючи їм по літрі спирту, блок цигарок і по двісті злотих, - для ока митників, - із розрахунку на чотири дні "туриста". А приятелі Гацкевича казали, що після повернення, за кілька днів удома, відчутия вже не ті, наче й не їздили - одна впевненість, що там існують маленькі приваршавські Пястови, Пясечно, й власниця пекарні - півтори пачки "GS" на день - тютюн її привозили саме наші хлопці.

Збоку сиділо двійко молодят. "Є ж такі лісники,

"Слухай", - ковтнув Гацкевич слину, - "Підемо до лісу? Треба випити і закусити. Ти ж бачив, яка земля - картоплю і мити не треба. Поплював, витер, і вона вже блищиць".

Я скривився на знак відмови.
Товариш посміхнувся.

3.

Пасажирський потяг, Матвій, інструменти..?

Обсмоктуючи постійно зуживані почуття, коли хочеться, ох і хочеться розпочати правдиве речення, після паузи я бачив, що то виявлялося не більше чіж красивою метафорою. І такий відкритий фінал зупинити було нічим. Хоча, нагадуючи щось інше, відчував цілковите розкріпачення від обов'язків, одному тіла на роботі, від колишніх роз'їздів, в'язил завжденних і родинних. Попереду сюжет у чужому місті.

"Наче у відпустці. Здається, коли їздили раніше, таких переживань не було".

Матвій відгукнувся: